

Любенъ Каравеловъ отъ Копривщица, Василъ Левски отъ Карлово, Христо Ботевъ отъ Калоянъ, Стефанъ Стамболовъ отъ В. Търново, а най-смѣлитѣ и заслужили войводи били: Панайотъ Хитовъ и Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ, Христо Македонски, Стефанъ Караджа, Георги Бенковски, Тодоръ Каблешковъ, Захарий Стояновъ, като писателъ и съветникъ, Георги Икономовъ, Панайотъ Воловъ и други.

Тѣзи сърдцати българи, които вдигнаха презъ априлъ 1876 г. голѣмо въстание за освобождение на българитѣ въ Мизия, Тракия, Македония и Поморавия, развълнуваха цѣлъ свѣтъ, спечелиха обичѣта на образовани европейци и сродни държави и съ тѣхна помощъ съ тежка десетмесечна борба (1877—1878 г.) българитѣ бѣха освободени само Мизия (Северна България) и частъ отъ Тракия (Южна България). Българитѣ въ Македония, въ Бѣломорието и въ Поморавия останаха подъ чужди държави.

Свободниятъ народъ не забрави братята роби, които останаха подъ чуждо иго. Македонскитѣ българи скоро взеха да се готвятъ за нова борба. Надеждитѣ на всички бѣха силни. Вѣрата за сполука бѣше голѣма.

И най-сетне свободата за всички дойде.

Какъ стана това, ще видимъ въ идната книжка на „Вѣнецъ“.

